

BREATHE
with me

Lélegezz velem

B E C K A M A C K

BREATHE with me

Lélegessz velem

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Becka Mack: *Breathe with Me*
First published in 2025 by Simon & Schuster Canada,
a Division of Simon & Schuster, Inc.

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
ZERO Werbeagentur
München

ISBN 978-615-125-002-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Becka Mack 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Gruber Katalin 2026
Borítókép © Shutterstock

Azoknak, akik mindennél jobban szeretnének
szülővé válni, akik kimerültek és összetörtek,
és átkozottul belefáradtak abba, hogy
folyton azt kérdezik, *miért*.
Látlak titeket.

És magamnak.
Minden könnyemért és fájdalomamért, az évekig tartó
tűnődésért, hogy *miért és mikor*.
A testért, amit gyűlöltem, és az elmémért, ami
teljesen tönkrement a folyamat során.
Az erőért, amire akkor találtam rá, amikor már
azt hittem, képtelen vagyok mélyebbre ásni,
és amikor nem is gondoltam, hogy kellene.
Sajnálom, hogy nem voltam kedvesebb hozzád.
Sajnálom, hogy nem úgy szerettelek, ahogy akkor
szükséged lett volna rá.
Sajnálom, hogy nem láttam, mennyit érsz.

Senkinek sem a reprodukációs képessége
határozza meg az értékét.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

A Breathe with Me nevelőszülőséggel és örökbefogadással kapcsolatos témákat tartalmaz, ahogy a meddőséggel és annak a mentális egészségre gyakorolt hatásával is foglalkozik. Ha ezek a témák érzékenyen érintenek, kérlek, ezen információ alapján dönts el, hogy elolvasod-e ezt a történetet.

ÉN AZTÁN NEM BORULOK TÉRDRE SE... UPSZ, LETÉRDELTEM...

Cara

Három és fél évvel korábban: A találkozásunk estéje

– BASZKI! EZ RETTENETESEN SOK KAJA.

A homlokomra szorított kézzel és pániktól összeszorult torokkal figyelem, ahogy a cateringes egyik melegételes dobozt cipeli be a másik után.

Mi az, amit feltétlenül tudni kell Cara Nicole Hunterről? Rendkívül meggyőző vagyok.

Tudom, mit gondoltok most: Cara, csajszi, ezt eddig is tudtuk.

Azt hiszem, az igazi kérdés az, hogy *hogyan* lettem ennyire meggyőző.

Mondjam meg őszintén? Istenadta tehetség vagyok.

Hogy mit jelent ez számomra? Azt, hogy az életemben rengeteg dolog alakul úgy, *ahogy én akarom*. De most komolyan, mi többet kívánhatnék még? Nyolcéves koromban egy háromlábú kóbor macska jelent meg az ajtónk előtt. Aztán hat évig aludt a párnámon, miután elhullajtottam az első könnycseppet, amikor Apa nemet mondott Nagypapa allergiája miatt. (De hát úgysem fog örökké élni!) Vagy az osztálykirándulás, amit *történelemórán* tettünk az akváriumba, a tizenhatodik születésnapomon: olyan

kedvesen felvilágosítottam a tanáromat, hogy egyetlen tizenhat évesnek sem lenne szabad egy osztályteremben raboskodnia egy ilyen *történelmi* jelentőségű napon. Vagy a hétéves, kétajtós kabrió, amit muszáj volt megszerezni húszéves koromban, de ötezer dollárral meghaladta a keretemet. Ezer dollárral a zsebemben hajtottam el vele, mindössze a szempillámat rebegettettem érte, és az alsó ajkamba harapva elsuttogtam, hogy „légyszi”.

Folyton úgy alakul minden, ahogy én akarom, és mégis, amikor az utolsó doboz ételt is leteszik a hangulatos közösségi terem kis konyhájának a pultjára, felidézem a Debbie-vel, a Vancouver Vipers (vagy Cobras?) rendezvényszervezőjével való találkozásoamat, ami nem úgy ment, ahogy én akartam. Én ragaszkodtam ahhoz, hogy elég lesz mindennek a fele abból, amit Debbie kért, ő meg ahhoz ragaszkodott, hogy az összes kell neki. Kitartottam a véleményem mellett, de ő még keményebben ragaszkodott a sajátjához, és közben úgy vigyorgott, mintha olyasmit tudna, amit én nem. Nem tehettem mást, leesett állal, döbbsen bámultam, miután távozott, és a hatalmas, csodás agyamban minden egyetlen gondolatra redukálódott: *mi a fasz?* Alapjaiban rengette meg az egész világomat, és egyszerűen nem tudtam, hogyan létezek így tovább. Legalábbis ezzel a kifogással álltam elő a legjobb barátnőmnek, Olivának, amikor kedvesen megkértem egy tarkómasszázsra némi taco és egy kancsó margarita társaságában aznap este.

Mégis kitartottam, mert van még valami, amit tudni kell Cara Nicole Hunterről: mindig felülemelkedem a dolgokon. De ha azért veszítem el a Vancouver Cobrast (vagy mittom én, mit), mert hagytam, hogy annyi kajára szórják el a költségkeretük hetvenöt százalékát, amennyit biztosan nem tudnak felfalni ma este, abba lehet, hogy belepusztulok. Két éve diplomáztam a Vancouveri Egyetemen, és azóta szétmelóztam a csodás, kerek fenekemet, hogy végre beindítsam a Fête & Flair rendezvényszervező cégemet.

Ne értsetek félre: élvezettel szervezem az ízléses esküvőket. Ahogy tavaly nyáron a fényűző bát micvát is. Annyi borraivalót kaptam, hogy öt teljes napra el tudtam rángatni Olivát Nashville-be, ahol sikerült kiélnem a „meglovagolni egy cowboyt” álmo-

mat. De készen állok valami többre. Biztosan nem én vagyok az egyetlen rendezvényszervező, aki olyan felejthetetlen eseményekről álmodik, amik után az emberek az ősellenségük mellett ébrednek meztelenül, és gőzük sincs arról, hogy mi történt, csak annyit tudnak, hogy 1) ez volt életük legjobb szexe, 2) a buli egyszerűen nem e világi volt.

Pluszpont, ha a rendezvényen egy valag pénzt gyűjtünk jótékony célra.

Ez a szervezet most tartja az első adománygyűjtését a Családi Projekt javára, amivel egy helyi gyermekotthont támogatnak, úgy-hogy ezt nem szűrhatom el.

– Nem hagyom – motyogom, amikor a kaját a folyosón át a hatalmas terem másik végében álló asztalokhoz viszik. Debbie sajnálatos módon ragaszkodott a svédasztalhoz.

– Mi a helyzet? – Shazia csatlakozik hozzám egy extra nagy lattét kortyolgatva. Úgy néz ki, hogy a jobbkezemnek koffeinre van szüksége ahhoz, hogy megbirkózzon velem. Durva, tudom. – Úgy tíz perce motyogsz az orrod alatt, és úgy nézel ki, mint aki mindjárt kidobja a taccsot. – Megigazítja a blúzát, és végigsimít az álla mentén a sötétlila hidzsábja szélén. – Csak ne a közelemben csináld! Nem teheted tönkre a szettetemet. Ezek a srácok... – puszt nyom az ujjai hegyére – tökéletesek.

– Milyen srácok?

Felhúzza a szemöldökét.

– A csapat?

– A Cobras?

Shazia elhúzza a száját.

– A *Vipers*, Cara. Tegnap este mindegyikükre rákerestem, és csak úgy mondom, már évek óta hokirajongó lennék, ha tudom, hogy *így* néznek ki a játékosok. A nyolcvanhetesnek komoly múltja van. Biztos a gödröcskéi miatt.

– Nem lehet, hogy elragadó személyiség? – vetem fel egy csipkelődő szemöldökrántással, az étellel megrakott asztalok felé tartva.

Shazia grimaszol egyet.

– Elragadó személyiség? Á, nem! A tekintete! Tudod, amire mindig azt mondd, hogy le kéne pofozni a pasik képéről.

– Á! A kurafipillantás. Azt jól ismerem. – Bekukkantok a melegen tartó edények fedelei alá, magamba szívom az illatokat, és felsóhajtok. Debbie ezt a pillanatot választja arra, hogy a férjébe karolva belépjen, én pedig rámutatok. – Nem én viszem el a balhét, ha nem fogy el ez a sok kaja. – Mindkét karomat a levegőbe lendítem. – Ráadásul újév napja van, Debbie. Mi van, ha a vendégeid újévi fogadalma valami szektás diéta, és *semmit* sem akarnak majd enni?

Debbie mosolyogva matat a kabátja gombjaival, és valami olyasmit mormol az orra alatt, hogy biztosan nem kell aggódunk emiatt, nekem pedig elakad a lélegzetem, amikor meglátom a testére simuló, káprázatos vörös ruhát.

– Debbie! Azt a mindenit! – Elveszem a kezéből a kabátját, és kicsit felborzolom az ezüstös, laza fürtjeit, miután lehúzza a sapkáját. – Albert. – Oldalba bököm Debbie férjét, aki tágra nyílt szemmel kapkodja a fejét köztem és a felesége között, mert látott engem korábban, amikor a berendezés közben végigviharzottam a termen, és hát azt hiszem, kicsit ráhoztam a frászt, vagy mi. – Megnézted a feleségedet?

– Hogy megn... Ö-ö... – Vesz egy nagy levegőt, lesimítja a nyakkendőjét, és Debbie-re kacsint. – Gyönyörű. Mint mindig.

– Próbálsz bebiztosítani magad ma estére? – biccentek a felesége felé, és kacsintok egyet. – Debbie mindig KD.

– Mi az a KD?

– Kész a dugásra. Nem igaz, Deb? Ledöntesz néhány italt, és máris az asztalon táncolsz.

Debbie gúnyos nevetéssel, játékosan legyint felém.

– Ez egy adománygyűjtés a gyermekotthonban élő gyerekek számára, Ms. Hunter.

– Pontosan. – Éles pillantást vetek rá. – Ne felejtse el, amikor a hatodik ital után megpróbálsz berángatni Albertet a ruhatárba.

Az újabb nevetése elhal, amikor körbefordul, és csillogó szemmel néz végig a termen, egy szikrázó téli csodaországban, a nyugati part januárjaira jellemző nyirkos hideg nélkül.

– Káprázatos, Cara. Fantasztikus munkát végeztél, habár egy percig sem kételkedtem abban, hogy így lesz.

„A kis, női tulajdonban álló cégektől beindulok” – mondta négy hónappal ezelőtt, amikor rákérdeztem, hogy tényleg hajlandó-e esélyt adni a kis rendezvényszervező cégemnek. Ezt követően megkérdezte, lenne-e kedvem meginni vele valamit, és négy órával később megismertem Albertet, aki eljött, hogy felvegye a feleségét, mert rávettem Debbie-t, hogy Jäger-bombázzon velem.

Már említettem, hogy meggyőző vagyok, ugye?

– Nagyra értékelem a töretlen bizalmadat. – A svédasztalra siklik a tekintetem, és érzem, ahogy gyötrelmes grimaszba torzul az arcom.

– Nem túl sok a kaja – állapítja meg, kitartva korábbi állítása mellett, és a hangjában játékos derű bujkál.

– Igazad van. – A levegőt beszívva kihúszom magam. – Mert itt fogok maradni, és ha kell, mindent az utolsó falatig betolok, ha pedig emiatt holnap lebetegszem, te átvéssz, hogy a gondomat viseld. – Megint beszívom a levegőt. – A pirított mályvacukros lattét szeretem, szív alakú szórással a habban, mert ettől különlegesnek érzem magam, és ha volna kedved befogni a hajam, miközben elárasztasz a bókjaiddal, az igazán kedves lenne tőled.

Debbie a szemét forgatva motyogja az orra alatt, hogy majdnem annyira drámai vagyok, mint egy Carter Beckett nevű ember. Vajon máris kedvelem a fickót, mert hasonlóak vagyunk, vagy utálok, mert senki sem ragyoghatja túl Cara Nicole Huntet? Idővel majd kiderül.

Kezdenek szivárogni az emberek, én pedig eltűnök hátul, de előbb magamba iszom a csodálattal teli arcuk látványát, ahogy lenyűgözve bámulják a dekorációt. Ez mindig emlékeztet arra, hogy a helyes utat választottam, a megfelelő álmat kergettem, és jó dologba fektettem azt a rohadt sok munkát, amivel idáig jutottam. Azt mondtam, könnyedén mennek a dolgaim, ez azonban sosem azt jelentette, hogy ne dolgoznám ki a belemet azért az életért, amit élni szeretnék.

A következő egy órát azzal töltöm, hogy felkészülök az aukcióra, és mivel húsz perccel korábban elkészülök, végre megengedem magamnak, hogy szusszanjak egyet. A táskámban van egy csomag Skittles és egy M&M's, mindkettőt kibontom, és szórok

belőlük egy keveset a tenyerembe. Elégedett hümmögéssel nyelem le a maréknyi finomságot, és kacsintással viszonzom Shazia undorral teli pillantását, ahogy leöblítem a nasit egy pohár vörösborral.

– Tudom. – Sóhajtva forgatom a bort a poharamban, és elolvassom az üveg címkéjét: *2008-as merlot*. Élvezettel kéne inni, nem felhajtani. Közveszélyes vagyok.

– A Skittles és az M&M’s keveréke tesz szörnyeteggé, Cara. Ne szórakozz!

Állom a tekintetét, betolok még egy marék cukrot, és megnyalom a számat, miután lenyelem.

– Nem szokásom szórakozni, Shazia.

Sóhajtva tölt magának egy pohár vizet, és a kipirult arcát legyezve megissza.

– Pedig az egyik pasival odakint szórakozhatnál. Kurvára jól néznek ki mind.

Személyes sikerként könyvelek el minden alkalmat, amikor Shazia azt mondja, hogy „kurvára”.

– Mégis mennyire nézhet ki jól egy pickleballjátékos?

– Hokijátékos – javít ki Shazia.

Nézzétek, én nem sportolok. Mindenki tudja, hogy én aztán nem sportolok. Persze Olivia úgy tíznaponta elrángat hot jógára, de az óra nagy részében nyafogok, hogy a testemnek nem kéne ilyen szögben hajlania, hacsak nem éppen megdőngetnek, ami után kiterülhetek az ágyon. Utána rádumálom Olivíát, hogy hazafelé ugorjunk be burgerért és turmixért (mert hát kell az egyensúly!), aztán beédesgetem magam mellé a kanapéra, hogy összebújunk, miután bevallotta, mennyire szeret.

Na de, a *hoki*. Rákerestem a világ leghíresebb hokijátékosára, és felugrott egy kép valami öreg, Wayne Gretzky nevű fészerről. Itt be is fejeztem a kutatást. Nézzétek, nincs semmi kifogásom az idősebb férfiakkal szemben, de ránézésre szegény Wayne legalább tíz évvel túl van azon, hogy elbírjon velem. Na de a fiatalabb éveiben? Benne lettem volna, focistaséróval együtt is. Azt hiszem, ezt Olivia nem értékelte (szereti a hokit!), mert hosszú, döbbszent csend után megfenyegetett, hogy kitagad engem. Ami

nevetséges – hat éve mindenestül összekötődött a lelkünk, amikor egymásra néztünk a kis kollégiumi szoba két végéből, és megittunk két feles tequilát. Már sosem szabadul meg tőlem.

– Bírom Debbie-t. Ha ez jól megy, a jövőbeli rendezvényekre is engem fog felkérni. Nem kamatylolhatok a játékosokkal.

Shazia sóhaja merő drámaiság, sűrű, sötét szempillái alól pillant fel rám.

– Egy igazi barát hagyná, hogy rajta keresztül éljem ki magam.

– Figyelj! – A boromat letéve kikukkantok az ajtón, hogy megnézzem, készen állnak-e az aukcióra. – Én aztán nem borulok térdre se...

Ó!

Ó, *Jesszusom!*

Jesszus basszus!

– Ez... Ez nem... – Kiszáradt szájjal hadonászok a terem hátsó részében összegyűlt hatalmas csapat férfi felé, akik éppen kaját lapátolnak magukba. – Wayne Gretzky.

Shazia gúnyosan horkant egyet.

– Wayne Gretzky? Ő már vagy húsz éve visszavonult. Mégis mit gondoltál, mennyi idők a játékosok, Care?

– Azt hittem... – Elveszítem az ép eszemet, meg a cukorkás-zacskóimat is – utóbbiak kiesnek a kezemből, és a tartalmuk szanaszét gurul a padlón. A svédasztal köré verődött összes férfi egyszerre kapja fel a fejét, a tekintetük körbejár a zaj hallatán.

Édes kibaszott atyagatya, ezek gyönyörűek! Gyönyörűek, szélesek és magasak. *Magas*, nagyon magas férfiak, ami mindig nagy öröm egy száznyolcvan centis királynőnek.

– Cukorka – motyogja az egyikük. Riadt tekintete a kiömlött cukorka, az arcom és a barátai között cikázik. A lábam felé mutat az étellel megpakolt tányérjával, egyértelműen rövidzárlatot kapott, ahogy a barátja vállát csapkodja. – Nem fogja... Ugye nem fogja kidobni? Tíz másodperces szabály! *Tíz másodperces szabály!*

A barátja felsóhajt.

– Öt másodperces szabály, Carter, nem tíz.

A srác a szétszóródott cukorkákat figyeli, aztán mintha melaszba mártották volna, lelassul, amikor a tekintete megakad a

magas sarkú cipőmon, aztán felfelé siklik a lábamon. Nyel egyet, és a testhez simuló piros ruhába bujtatott csípőmet bámulja. Minden egyes porcikám sistereg a kielégíthetetlen vágytól sóvárgó tekintete alatt. Istenem, szó szerint érzem, mintha egy kéz siklana felfelé durván az oldalamon, megragadná a derekamat, aztán pedig a nyakamat.

Végül az a szempár belenéz az enyémbe. Meleg és ragyogó, felmelegít a lábujjamtól egészen a mellemig, ahol összegyűlik, és továbbkúszik az arcomra. Áhítattal teli pillantás ez, mintha épp most fedezte volna fel a világ nyolcadik csodáját, ami itt áll az orra előtt.

A tekintete megállít. A torkomra forrasztja a szavakat, a saját nevemet is elfelejtem tőle. Nem tudom, mi ez, tényleg nem. Talán amiatt van, ahogy az a szempár képes minden figyelmemet magának követelni, kihív, hogy próbáljak csak félrenézni. Képtelen vagyok elfordulni, és fogalmam sincs, hogy miért. Életemben először mozdulatlanul állok, és teljesen megfedkezem mindenről.

– *Cara!* – Valaki megragadja a vállamat, és meleg ölelésbe von. Debbie rám mosolyog, legalábbis azt hiszem. – Láttad? Megeszik az összes kaját! Megmondtam! Jössz nekem egy tequilázással. – Követi a tekintetemet a válla felett, és mormogni kezd. – Á! Látom, megakadt rajtad a kedvenc balosunk szeme.

Nem értem, hogy jön ide a politika, de a szavai végre kirángatnak a révületből, elszakítom róla a tekintetemet, így aztán meg tudom nézni őt magamnak. *Szentséges kurva élet!* Az a két hatalmas kéz! Azok a rosszfiúk képesek lennének tönkretenni a puncimat. Végigsimítok a nyakam tövében pihenő, vékony aranyláncon, és forróság lobban a lábam között, ahogy elképzelem, hogy az a kéz a nyakamra fonódik, szorít, mozdulatlanul tart...

A mellette álló férfi egy drámai sóhajjal lemond a kiömlött cukorkáról, és dobant egyet. Hm. Ő lehet a színpadias Carter *Bucket*, akiről Debbie korábban mesélt.

– Már sokkal több idő telt el tíz másodpercnél – siránkozik. – Most már senki sem kaphat cukorkát.

Az aktuális megszállottságom tárgya – a szemét le sem véve rólam – újra elmorogja:

– Öt másodperces szabály, Carter, nem tíz.

Carter *Bucket* komor arckifejezése vigyorrá változik, amikor a barátjáról rám néz, mintha leesne neki valami. Olyan magabiztosan sétál ide hozzám, mintha meg lenne győződve arról, hogy rózsailatút szarik.

Fáj beismerni, de szép férfi. Az a fajta, aki miatt felmerül az emberben, hogy talán tényleg van isten: magas termet, széles váll, márványból faragott állkapocs, elragadó gödröcskék, kócos, gesztenyebarna hullámok és lenyűgöző, smaragdzöld szempár.

– Szia – suttogja. – Én...

– Nem.

A pasinak tátva marad a szája, a csapattársai pedig – Debbie-vel együtt – vihognak.

– Mi? De én...

– Látom, nehezedre esik felfogni ezt a szót, nem igaz? Látod, én azt mondtam, *nem*, de félek, te azt hallottad, „beszélj még hozzám, kérlek”. – A mosolyom épp annyira leereszkedő, amennyire lágy, két ujjammal megérintem Carter állát, és gyengéden becsukom a száját. – Hogy világos legyen, *kurvára nem*, kurafi.

– Te jószágos ég – motyogja az egyik srác, kezét az aranyszínű hullámaiba temetve. – Megtörténik.

– Még életemben nem láttam ehhez foghatót – suttogja egy másik, miközben a sötét fürtjei behullanak ragyogó kék szemébe, ahogy a fejét ide-oda kapkodva figyel minket. – Én... csak ámulok.

– Köpni-nyelni nem tudok – mormogja szórakozottan az, amelyik az örült szívdobogásomért felel a mellkasomban, és a forróságért a lábam között. Az, hogy úgy járja be a tekintete a testemet, mintha minden joga meglenne rá, kívül-belül lángra lobbant. És az a mosoly! A mosolya azt üzeni, jobb lesz, ha hozzászokom.

Én azonban nem borulok ilyen könnyen térdre.

– Csinálj egy képet! – mondom lassan, szőke hajamat hátravetve a vállam felett. Ahogy lehajolok, hogy felszedjem a földről a cukorkát, visszapillantok rá, a szempillámat rebegtetve figyelem a kiszélesedő mosolyát és a fenekemre tapadó tekintetét. – Az megmarad.

– Várj! – kiált utánam, amikor elindulok hátra. – Megfeledeztél valamiről.

A fényes, vörös körmeimet vizsgálgom.

– Nem lehet olyan fontos, ha sikerült elfelejtenem.

Halkan nevet, és olyan finoman csóválja meg a fejét, hogy kis híján észre sem veszem.

– Hát, ebben tévedsz. – Már éppen megmondanám neki, hogy jól jegyezze meg, én soha, de soha nem tévedek, de a kezét feltartva megállít. – Tudom, tudom. Sosem tévedsz, és már az is nevetséges, hogy egyáltalán felvettem. De most az egyszer tégy velem kivételt!

Megforgatom a nyelvem a számban, nehogy elmosolyodjak.

– Folytasd!

– Szóval, elfelejtetted megkérdezni a nevem. – A tekintete megint bejárja a testemet, mintha bele akarna vésni az emlékezetébe. A szívére fekteti a kezét, mint valami szent. – És szívtelenség lenne részemről, ha engedném, hogy anélkül sétálj el.

– Ühüm. Milyen udvarias itt valaki!

– Aha. – A zsebébe csúsztatja a hatalmas kezét, és jesszusom, szerintem a pasi azóta egyfolytában mosolyog. Félrebiccenti a fejét. – Emmett Brodie, szolgálatodra, királynőm.

Atyavilág, végre, baszki, egy jól megérdemelt becenév. Legszívesebben sütkéreznék benne, mint a napfényben, elmerülnék a dicsőségében, azonban úgy néz ki, Emmett Brodie még nem fejezte be.

– Szóval, mivel te soha, de soha nem feledkezel meg a fontos dolgokról... – A hátsó zsebében matatva előkap egy telefont. – Épp meg akartad adni a számodat.

Keresztbe fonom a karomat a mellemen, hogy elrejtsem a figyelemért ágaskodó mellbimbómat.

– Azta, te aztán egy igazi buzgómócsing vagy. Előbb nem akarod megkérdezni a nevem?

– Ááá, nem kell. Már tudom.

Emmett Brodie egy tökéletes, széles mosollyal a kezembe nyomja a telefonját. Az „új névjegy” oldal van megnyitva, csak hogy a név mezőt már kitöltötte: *Mrs. Brodie*.

Életemben először kihagy a szívem egy ütemet.

Egy árnyék borul rám, és kiszívja a levegőt a tüdőmből, amikor tökéletes, telt ajkával a fülemhez hajol, meleg lehelete a nyakamon táncol.

– Gyerünk, Mrs. Brodie. Minél előbb túljutunk a formaságon, annál előbb térhetünk rá az olyan szórakoztató részekre, mint a gyűrűm az ujjadon, és te az ágyamban életünk végéig.

* * *

Én, Cara Nicole Hunter, elbuktam.

Nem vagyok többé magabiztos királynő.

Inkább a hátsó szobában bujkáló szeszélyes királynő vagyok, itt sunnyogok azóta, hogy szó nélkül otthagytam Emmett Brodie-t, miután megadtam neki a telefonszámomat.

Sikerült magabiztosan rebegtetni a szempillámat és ringatni a csípőmet. Aztán amint becsukódott mögöttem az ajtó, kivert a víz a pániktól, megittam még egy pohár bort, aztán még egyet, majd gyors egymásutánban tizenhét üzenetet küldtem Olivíának.

Nézzétek, én szeretem a férfiakat. Dögösek, lelkesek, és némelyikük még azt is tudja, hogyan használja az ujjait, a nyelvét és a farkát – ezt nevezem én szentháromságnak! De amikor beszélek velük, az esetek többségében az jár a fejemben: *Komolyan? Tényleg te voltál a leggyorsabb sperma?*

Megtanultam, hogy ha férfiakról van szó, az ember lánya nem kaphat meg mindent egyszerre: a külsőt, a tehetséget az ágyban, és a megfelelő személyiséget. Mindig feláldozom az egyiket – és mivel csak az a célom, hogy úgy megfarkaljanak, hogy utána ágynyugalomra legyen szükségem, általában a személyiséget áldozom be.

De az a férfi odakint? Nem csupán több mint száznyolcvan centinyi arany fűrt, égszínkék szempár és bugyiolvasztó mosoly, amit egy hibátlanul faragott állvonal emel ki – ő szellemes is. Magabiztos. Kissé arrogáns, teljesen jogosan. Okos is. És ez mind együtt halálos kombináció, ami arra késztet, hogy fejben máris átrendezzem az időbeosztásomat az elkövetkező kábé ötven évre, egyetlen átkozott pasi miatt.

Elment a kibaszott eszem?

Egy legyintéssel elhessegetem a fejemben féktelenül cikázó gondolataimat, amikor Debbie botladozva belép a helyiségbe.

– Cara, nem tudom eléggé megköszönni. Csodálatos este volt. – Átkarol, én pedig belemerülök egy rendkívül tequilaszagú ölelésbe. – El sem hiszem, milyen sok pénzt gyűjtöttünk. Hallottad, hogy Emmett ötvenezer dollárt adományozott?

Lehet, hogy hallottam. Ahogy az is lehet, hogy elhánytam magam az idegtől, amikor Shazia a neten rákeresett a jövedelmére, és a találatot az arcomba nyomta. Kibaszott nagy hála a táskámban lapuló vészhelyzeti piperekészletért. Fogmosás után egy újabb pohár vörösbort használtam szájvíz gyanánt.

Mármint évi kilencmillió? Ki a... Mi a... Az este folyamán már vagy ötvenedjére legyezem az arcomat, mert szédítő forróság árasztja el a fejemet.

Debbie hülye vigyorral a képén vonogatja a szemöldökét.

– Jóképű pasi, mi?

– Az lenne? Nem tűnt fel. – Egy nagy korty bor mögé temetem az arcomat. Legalább már nem gargalizálok vele. – Elméleti kérdés, mi a vállalati szabályozás arra az esetre, ha, mondjuk, a Vipers a jövőben is megbízza a Fête & Flairt rendezvények szervezésével, és a Fête & Flair tulajdonosa (természetesen csak elméletileg) lefeküdne az egyik játékosal?

Debbie megkocogtatja az állát.

– Tudod, ha meggondolom, nem hinném, hogy van erre vonatkozó szabályunk a külsős partnerek tekintetében. – Kacsint, amikor a férje csatlakozik hozzánk, a kabátjukkal a kezében. – Biztos, hogy ne maradjunk, és segítsünk takarítani? Teljesen egyedül vagy.

– Kérlek, ne. Menjetek nyugodtan haza, és szeded szét magad, Deb! Egyre jönnek a takarítók. Akkor én is hazamegyek.

Debbie megszorítja a vállamat.

– Te egy földre szállt angyal vagy. Hétfőn jelentkezem.

Amikor becsukódik mögöttük az ajtó, belefeledkezem a csendbe. Mindig is szerettem ezt a részt. A csend és a zűrzavar kontrasztját. Olykor a saját fejemre emlékeztet.

Jelez a telefonom, és felsóhajtok az üzenet láttán.

Preston (pénzügyes pasi, anyakomplexussal): Kérlek, bébi. Mit tehetnék, hogy adj még egy esélyt?

Jesszusom, már megint? Meg kell szabadulnom ettől a fazontól.

Én: 3000 \$

Preston: Komolyan???

Én: Majd átgondolom.

Nem fogom, de vagy húsz ugyanilyen üzenetet kaptam tőle az elmúlt egy hónapban, és egyszerűen fogalmam sincs, hogy értethetném meg vele. A pénzkéréssel talán sikerülhet.

Megint jelez a mobilom, és a bortól fuldokolva horkantok fel, a szám elé kapom a kezem, mert ki is fröccsen.

Hirtelen melegséget érzek a hátamon, és az agyam teljesen megkegyül, amikor két nagy kéz jelenik meg mellettem kétoldalt a pulton, és körbezárnak.

– Háromezer dollár – suttogja Emmett Brodie a vállam fölé hajolva, és elolvassa a telefonomon felvillanó friss banki utalás értesítőjét. – Honnan?

A mellkasomban érzett feszültség ellenére beszívom a levegőt, és melegség árad szét bennem.

– Az exemtől. Újra össze akar jönni velem – mondom, felé fordítva a fejemet.

– Értem. – A szemembe néz. – Hát, akkor, rajta. Mondd meg neki, hogy már foglalt vagy.

Visszafojtott mosollyal állom Emmett pillantását: annyira öntelt és magabiztos, ahogy beírom az üzenetet.

Én: Átgondoltam. A válaszem: nem.

– Ügyes kislány. Habár, ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy foglalt vagyok. – Megfordulok a két karja között, és a pultnak támaszkodom. – Mert nem vagyok.

– Nem? – Oldalra biccenti a fejét, kék szeme pajkosan csillog. – Hm. Hát, ezt helyre kell hoznunk.

A számhoz emelem a borospoharat.

– Aranyos, hogy ilyen nagyratörő álmaid vannak.

Emmett a hüvelykujjával letörli a mosolyt az arcáról.

– Mikor vihetlek el egy randira?

– Tele van a naptáram.

– Tedd magad szabaddá!

– Nem is biztos, hogy érdekel a dolog.

– Érdekel.

– Igazán?

A pillantása a mellemre siklik – a mellbimbóm is örül, hogy megismerhette.

– Ja.

A nyelvem hegyével lenyalom a poharam oldalán lecsorduló cseppet.

– Holnap.

– Holnap? Biztos? Miért nem most?

– Csak most találkoztunk. Nem csinálok semmit az első napon. Tudod, az erkölcs meg minden...

– Az erkölcs nagyon fontos. – Emmett megkocogtatja a telefonom kijelzőjét, és az felvillanva egyértelművé teszi, hogy Preston 23:58-kor, háromezer dollár mínuszban sem veszi a lapot. – Akkor rendben. Legyen holnap.

Az egész testem beleborzong, amikor lehajtja a fejét. Ahogy a meleg szájával megérinti az arcomat, újra életre kelek, és úgy maroklom a borospoharat, mintha a józan eszem múlna rajta.

– Ez életem legjobb születésnapja – mormogja bele a bőrömbe.

– Micsoda? Ma van a születésnapod?

– Ühüm. Legalábbis még két percig. Újévi baba vagyok, éppen huszonhét éves. Pedig sokkal inkább úgy érzem, hogy ez életem első napja.

– Boldog születésnapot! – sóhajtom. A szívem zakatol az érzéstől, ahogy hozzám préselődik, az ujjai pedig lefelé táncolnak a hajamban. – Mit kaptál ajándékba?

A tenyere megáll a derekam ívén, és száját a fülemhez nyomva suttogja:

– Téged.

A szívem nagyot dobban, rászorítom a kezem, és erővel veszem rá magam, hogy ne kiáltssak utána, és kérem, hogy maradjon. De esélyt sem ad rá.

Még rám kacsint, mielőtt eltűnne a hátsó ajtó mögött.

– Jó éjt, Mrs. Brodie!

Feloldom a telefonomat, nem is törődve Preston üzenetével (amiben azt szeretné tudni, még kétezer dollár megoldaná-e a dolgot), és megnyitom Olivia névjegyét. 23:59 van, kizárt, hogy felveszi, de azért felhívom.

Éppen azon vagyok, hogy hagyjak neki egy csípős hangüzenetet arról, hogy hogy van mersze átaludni egy ilyen történelmi jelentőségű pillanatot, de kopogtatnak a hátsó ajtón. És amikor kinyitom?

Emmett Brodie áll előttem, lehajtott fejjel az ajtókeretet markolva.

Egy cseppnyi megbánás sincs a gyönyörű tekintetében, amikor a sűrű szempillája alól felpillant rám.

És az a szempár semmi ahhoz a mosolyhoz képest, amivel ez a srác teljesen letaglóz.

– Jó reggelt, gyönyörűm! – Édes szavai érdes kézként siklanak végig az oldalamon, amíg belépve gyengéden hátrálásra kényszerít. – Holnap van.

Leesik az állam, ő pedig mosolyogva ragadja meg, mire én a pultnak ütközöm.

– Á – suttogja, hüvelykujjával végigsimítva az alsó ajkamon. – Aggódtam, hogy a farkam nem fog beférni, de most már látom. Tökéletes száj, akárcsak a többi részed. Nem fog gondot okozni neked, ugye?

Tűz lobban a hasamban, és le kell küzdenem a késztetést, hogy összeszorítsam a combomat.

– Atyaisten, te aztán arrogáns vagy, mi?

– Tudom, mire gondolsz. – Felültet a pult szélére, a keze az államról a nyakam tövére siklik, és finoman megmarkolja. – De elég volt egy pillantás, és tudtam, az enyém kell hogy legyél. Még nem érdemellek meg, de életem hátralevő részét azzal fogom tölteni, hogy méltó legyek hozzád. – Hátrahajtja a fejem, a szája egy leheletnyire van az enyémtől. – Mondd, hogy megkaphatlak, gyönyörűm. Mert vagy te, vagy senki más.

– És ha nemet mondok?

– Akkor ennyi. Pakolok. Otthagynom a csapatot, abbahagyom a hokit. Eladom a házamat, és hazaköltözök, a szüleim alagsorában fogom leélni beteljesületlen életem hátralevő részét, a nő után sóvárogva, akit elszalasztottam. – Csupán egy hajszálnyit hajtja lejjebb a fejét, az ajka úgy súrolja az enyémet, hogy lángra lobbantja vele a lelkemet. – De nem mondasz nemet, ugye? Azt akarod, hogy imádjanak. Sóvárogjanak érted. *Megérdemled*. És azt akarod, hogy én legyek az a férfi.

A ruhám vékony pántja lecsúszik a vállamról, Emmett pedig azonnal odakapja a tekintetét. Szabad kezével továbbra is a nyakamat fogva végigsimít az oldalamon, mire remegés fut végig a bőröm minden négyzetcentijén. Széles ujjbegyei áttáncolnak a vállamon, elkapja a pántot, de ahelyett, hogy visszacsúsztatná a helyére, az öklébe szorítja.

Hullámoz a mellkasom, kalapál a szívem.

– Ez a ruha egy remekmű. – Alig sikerül kinyögnöm.

– Dehogy. – A szája végigsiklik az állam vonalán, és megáll a fülemlél. – Te vagy a remekmű.

Az egyik karomat a nyaka köré fonom, a kezemet felcsúsztatom a tarkóján a rövidre nyírt haján, majd feljebb érve beletúrok a sűrű hullámokba. Minden akaraterőmre szükségem van, hogy elhúzzam a száját az enyémtől, és a tekintetébe kúszó halovány pánik láttán elmosolyodom. Hátracsusszanok a pulton, közben a ruhám szaténpántja elszakad Emmett markában. A csípőmet mozgatva felhúzom a selymes anyagot a combomon, ficáncolva megszabadulok a fekete tangámtól, beleteszem Emmett ingzsebébe, felhúzom a sarkamat, és széttárom a combomat.

– Bizonyítsa be, Mr. Brodie!

– Azt a rohadt... – Az ajka szétnyílik, nehezen, kétségbeesetten veszi a levegőt, a pupillája kitágul, ahogy a pillantását oda szegezi, ahol a legjobban kívánom őt. – Nem leszek gyengéd.

– Ne aggódj! Keményen szeretem.

Habozás nélkül térdre ereszkedik, a combomat megragadva a pult szélére rántja a fenekemet, és oda temeti az arcát, ahová kell, én pedig meghalok.

Meghalok itt, ebben a konyhában, ami nem is az enyém, csupasz fenékkal a pulton, miközben egy hokijátékos lakmározik a puncimból. Újra meg újra gyönyörű csillagokkal teli halált halok, ahogy Emmett Brodie belém nyomja a nyelvét, és a csiklómra izgatja. Arról mormog, hogy tudta, olyan ízem lesz, mint az utolsó vacsorájának a halálsoron. Az ujjai utat találnak belém, elmerülve követelőznek. A hüvelykujja rátalál a csiklómra, aztán a fenekemre, mire felsikítok. Elárulom neki, hogy ő az első, aki ott megérint, ő pedig esküszik, hogy ő lesz az egyetlen. Vigyorogva figyeli, hogy nyögve ívbén megfeszítem a hátamat, és a hüvelykujját hívogatom még mélyebbre, ahogy a puncim a belém mélyesztett két ujját szorítja, a gondosan nyírt szakállá csillog, és a szeme táncol, a buja kis feleségének szólít, és azt ígéri, azzal fogja tölteni élete hátralevő részét, hogy engem kefél bárhol, és ahol csak szeretném.

Meghalok és élvezek, meghalok és élvezek. Amikor újra a csúcsra jutok, miközben mindkét nyílásomat kitölti, a szája pedig a csiklómra tapad, végre megkegyelmez nekem. Kihúzza az ujjait, és lassan végignyal letről felfelé.

Azután feláll a remegő lábam között, a szemembe néz, amíg én levegő után kapkodok, az övcsatja pedig megcsörren, amikor kikapcsolja.

– Mondd, hogy megkaphatlak! – A nadrágja lehullik a földre, nem bajlódik az inggombokkal, inkább egyszerűen lehúzza magáról, és kurva nagy hála érte, mert *azta*, micsoda kibaszott teste van! Az alsó ajkával a fogai között akasztja be az ujjait a fekete bokszeralsója derekába, nekem pedig majd kiesik a szemem, amikor a vastag, hatalmas farka kiszabadul.

H.Ü.H.A.

Hüha!

Hüha, hüha, hüha! Te szentséges szépatyaú... Mármint ez egyszerűen... egyszerűen...

Emmett az államat megragadva tereli vissza a tekintetemet az övére, én pedig megadom neki a szavakat, amiket hallani akar.

– Megkaphatsz! – zihálom a hajába markolva, és magam felé rántom. – Megkaphatsz.

Az ajkunk összeforr, és bennem hirtelen minden megáll. A világom megszűnik forogni, ahogy megérzem a saját édes zamatomat a nyelvén, amikor az enyémhez simul, és attól, ahogy felfalja a számat. Érzem a csókja minden rezdülését, beszívárogo a vérembe, és az ereimben lüktet. Emmett a derekamat megragadva szorosan magához húz.

Zihálva válunk szét, a tekintetében tomboló éhséget döbbenet árnyalja, a szemöldöke összehúzódik. Az a szempár az arcomat kutatva követi, ahogy remegő ujjaimat a számhoz emelem, és érzem, hogy az ajkam bizseregve vágynak még többre.

Hullámoz a mellkasom, pedig megesküdnék arra, hogy nem ver a szívem. Megállt, rabul ejtették, és várja, hogy valami visszahozza az életbe.

Aztán Emmett homlokán kisimulnak a ráncok, és a leglélegzetelállítóbb mosoly terül szét az arcán.

– Kurvára tudtam – suttogja, mielőtt a dereka köré fonja a lábamat. Lehajtja a fejét, és amikor az ajkamra leheli, hogy „az enyém”, újraindul a szívem.

Ez a csók...

Ez a csók minden, amiről valaha álmodhat az ember. Remegő kezek, bőrbe vájó körmök, fullasztó szorítások. Forró lehelet, heves nyelvcsapások, éhes nyögések és kétségbeesett nyöszörgések. Maga a felismerés, hogy előtte senki sem jelentett semmit. Ilyen, amikor az ember érzi, hogy él. Amikor annyira vágyom valamire, hogy az irányításnak még a látszata is egyetlen lélegzettel hagyja el a testemet. Fel akarok adni mindent – a hatalmat, amit mindig olyan erősen tartok a markomban, és hagyni, hogy ő el-

vegye, és úgy használja, ahogy jónak látja. Nem kell elgondolkodnom azon, hogy bírom-e benne, mert egyszerűen... bírom.

– Neked van a leggyönyörűbb farkad, amit életemben láttam.

– Tudod, mit? – A válla megremeg, és kifújja a levegőt, amikor a vastag dákójához préselem magam. – Amikor az arcomat a combod közé temettem, azt gondoltam magamban, hogy *ez a leggyönyörűbb puncsi, ami valaha létezett.*

– Teljes mértékben így van – sikerül kinyögnöm, amíg ő az öklére tekeri a hajamat, és hátrahúzza, hogy nézhesse, amint azzal kínozza, hogy lassan belém nyomja a makkját, aztán az utolsó pillanatban visszahúzza. – Ezt a puncit az istenek teremttették.

– És egy isten fogja romba dönteni. – A hüvelykujjával csapdába ejti az alsó ajkamat. – Nem éri be senki mással, csak velem.

– Azt hiszed, hogy a tiéd?

– Még nem, de az lesz. – Remegő sóhaj szakad fel belőle, mert ezúttal mélyebbre merül. A tekintete bejárja a testemet. – Minden egyes porcikádra, ami hozzám tartozik, rátetoválok, hogy „az enyém”. – Az ujjait a combomba mélyeszti, mielőtt szélesre tárja a lábamat. – Kezdjük a buja comboddal.

– Basszus, túl sokat jár a szád. Előbb keféld meg, aztán megbeszéljük, hogy meddig tarthatsz meg.

– Ez nem vita tárgya.

– Nagyon édes, hogy azt hiszed, te hozod a szabályokat. – A csípőmet forgatva mélyebben magamba engedem, aztán rászorítok, és elmosolyodom, amikor levegő után kap. – Dugj meg, de rendesen, Mr. Brodie!

A csípőmön végigsimítva a pultra siklik a keze, és megtámaszkodva fölém magasodik.

– Lehetek veled őszinte, Mrs. Brodie?

– Mindig. Ez a jó házasság alapja, nem igaz?

Rám emeli túlfűtött tekintetét.

– Van nálam óvszer. A pénztárcámban. Mindig használlok. – A nyelve átsiklik a száján, én pedig képtelen vagyok megállni, kinyújtom a kezem, megérintem a széles mellkasát, és az ujjaim hegyével bejárom a hibátlanul faragott izmait. – Életemben először nem akarom használni. Nincs se kifogás, se duma, csak kur-

vára érezni akarlak. – Végigcsókolja a kulcsfontomat, felfelé a nyakamat, végül a szám sarkánál áll meg. – Mondd, hogy húzzam fel! Már most egyértelmű, hogy sosem mondanék neked nemet.

Azt kéne mondanom, igaz? Nem is ismerem ezt a férfit. Mégis.

– Szedek fogamzásgátlót – hagyja el a buta számát. – És tiszta vagyok.

Egyfajta sötétség villan a tekintetében. Valami... birtoklási vágy.

– Én is.

Aztán a bolond, kétségbeesett szám rátalál a fülére, és egyszerre rekedten és mohón préselem ki magamból:

– Add a farkad!

És azt teszi. Atyavilág, azt teszi!

Nincs figyelmeztetés. Nem lassú, nem gyengéd. Mintha hullámvasúttal száguldanék lefelé az örületbe, amikor Emmett Brodie egyik lábamat a karjára vetve leszorítja a másikat, és belém hatol.

A lelkem ebben a pillanatban el is hagyja a testemet, ívbe feszítem a hátam, ahogy újra és újra belém nyomul. Egyik karjával a derekamát átkarolva magához húz, a homlokát az enyémhez nyomva belemarkol a hajamba, és megtart. A vállát markolászom, végigkarmolom a hátát, nyomot hagyok magam után.

– El tudod hinni, hogy beengedtelek egy ilyen... tökéletes punciba? – zihálok, és visszafojtom a sikolyomat, ahogy a farka mintha otthont vájna magának a testemben. – Annyira... *kedves vagyok*.

– A legkedvesebb, bébi. A szád lesz a következő, aztán a feneked.

– Milyen nagy álmaid vannak.

– Nagy farok, nagy álmok.

Basszus, ez a pasi! Öntelt, de rohadt jól áll neki.

– Debbie azt mondta, hogy nem keféelhetünk. Csapatszabály. Ellenkező esetben, ha lenne következő alkalom, simán megkaphatnád a fenekemet. Bocsi.

– Hazugság – nevet levegő után kapkodva. – Debbie azt mondta, nincs ilyen szabály. Már megkérdeztem.

A szívem kihagy egy ütemet.

– Megkérdezted Debbie-t, hogy megdughatsz-e?

– Nem. Azt kérdeztem tőle, hogy randizhatok-e veled. És a pontosság kedvéért mondom, a *nemleges* válasza azt feleltem volna, hogy *kurvára nem érdekel*. – Hirtelen kihúzódik belőlem, és mielőtt méltatlankodhatnék emiatt, rácsap a csiklómra, én pedig felkiáltok. – Ezt pedig azért kaptad, mert hazudtál nekem!

Mielőtt újra hazudhatnék valamit, felkap a pultról, és a falnak nyomva újra belém temeti magát.

– *Ba-a-a-szki*. Ez az én ügyes csajom, ahogy befogadja a farkamat. – A tenyerét a nyakamra simítva megfogja az állkapcsomat, és a hüvelykujjával megsimogatja az alsó ajkamat. – Tudod, hogy miért nem érdekelt volna? Mert nekem teremtettek, vagy engem teremtettek neked.

– Honnan tudhatnád? – És miért játszom el egyáltalán a gondolattal? Miért érzem ezt... *helyesnek*?

– Mert amikor megláttalak, megállt a szívem. Amikor megfordultál, hogy elsétálj, a testem azt üzenete, *kurvára nem hagyom*. – Izzadság gyöngyözik a homlokán, és a szája olyan perzselő csókkal csap le az enyémre, hogy legszívesebben belebújnék ebbe a férfibá. – Mert még soha életemben nem éreztem azt, amit ebben a pillanatban: hogy úgy vagyok benned, mintha pontosan erre teremtettek volna. Nem tudom, mi az oka, csak azt, hogy valahányszor rád nézek, az agyam egyfolytában csak azt üvölti, hogy *az enyém*.

– Örült vagy. – A kezem is beleremeg abba, ahogy a medencéjét a csiklómhoz préseli, mintha valaki gyufát gyújtana, és egy rakás tűzijáték robbanna a hasamban.

– Te pedig imádod. Olyasvalakire vágysz, aki megőrül érted, aki mindig követ a tekintetével, ha belépsz a szobába. Olyasvalakire, aki egyfolytában rólad áradozik. Aki a legjobb és a legroszszabb formában is akar téged, akkor is, amikor megöszülsz és megöregszel.

– Hogy *merészeled*! Örökké huszonnégy maradok, és ez a csodás hajkorona sosem fog megöszülni.

Emmett a nyakamba temeti a lélegzetelállító mosolyát, közben minden lökése egyre féktelenebb.

– Tegyük fel, hogy eljön a világvége, és mégis megőszülsz és megöregszel, én akkor is a falhoz nyomnálak, és megdugnálak.

– Feltéve, ha a farkad még működne.

– Bébi, az én farkam mindig kőkemény lesz tőled.

– A romantika királya.

Emmett felnevet, de amikor felemeli a fejét, a szeme megtelik őszinteséggel, egyfajta kétségbeesett vággyal, mintha az én tekintetemben keresné a válaszokat.

– Bassza meg! – motyogja. – Elment az eszem?

– Azt hiszem, lehet. – Kiáltás szakad ki a torkomból, a hátam megfeszül, ahogy belém nyomul. – El fogok... El fogok... Ó, atyáé, el fogok élvezni.

– Elélvezel a farkamon, és az életben soha többé nem élvezel el másén. – Erősebben markolja a nyakamat, vad tekintetével azt üzeni, próbáljam csak meg máshol megtalálni ezt az érzést, ha merem. – Ez egy ígéret.

– Nem parancsolsz nekem!

– Nem – mondja halkan nevetve, miközben figyel, hogy remegek. – Valami azt súgja, hogy te leszel a főnök. De itt és most? A farkammal a testedben? Én vagyok a főnök. Úgyhogy élvezz el, és közben hadd tudja meg mindenki, hogy kié ez a punci.

És jesszusom, megteszem. A hüvelyfalam remegni kezd... Vagy lehet, hogy a föld az? Csillagok pettyezik az elsötétült világomat, és nem hallok mást, csak Emmett rekedt hangját a fülemben, miközben én a nevét ismétlgetem.

Kurvára az én csajom...

Micsoda mohó punci...

Teljesen elázott nekem...

Az enyém...

Az övé. És amikor Emmett felrobban bennem, annak is érzem magam.

Még levegőhöz sem jutok, amikor térdre ereszkedik. Egyik lábamat a vállára emelve a lábam közé temeti a száját, és tisztára nyál.

És miután végzett, a falhoz szorít. Belemarkol a hajamba. Kényszerít, hogy nyissam ki a számat, és belém köpi a „mesterművet”.

– Szeretnél majd gyereket? – kérdezi, miközben sikertelenül próbálja megigazítani a ruhámat és a kócos hajamat, én pedig úgy érzem, kész örület, hogy ezt kérdezi, hiszen még a vezetéknévemet sem tudja.

– Majd egyszer – sikerül kinyögnöm zihálva és botladozva, mert a lábam tutira feladta a szolgálatot.

Emmett a derekamnál fogva elkap, és a számra suttogja a szavait:

– Az lesz életem második legjobb napja, közvetlenül azután, hogy a feleségemmé teszlek.